

פרשת
תרומה
ד' אדר
תש"פ
1014

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:21 | 5:07 | 5:15 | 5:00 **הדלקת נרות**

6:15 | 6:13 | 6:14 | 6:13 **מוצאי שבת**

6:53 | 6:50 | 6:50 | 6:53 **רבינו תם**

משכיל לדוד

הזוכה לקדש עצמו - הקב"ה שוכן בתוכו

גופו בחטאים ועוונות ולקדש גופו כמקדש על ידי לימוד התורה בהתמדה ובעמל, ורק אז "ושכנתי בתוכם". אולם אם לא עשה זאת ולא ניקה וצחצח את מעשיו וגופו מטונף בזוהמא רוחנית, בודאי שלא יתרצה הקב"ה לשכון בתוכו וכמובן שענוש יענש על כך, כי צריך לדעת שהקב"ה מבקש ודורש במפגיע ובכל תוקף תנו לי לדור יחד עמכם, בדיוק כאותו בעל הבית שמבקש להיכנס אל ביתו, ומי הוא שיכול להעיז פניו ולהפריע להקב"ה להיכנס אל ביתו, ואם אדם חוטא הרי שהוא נועל את הדלת בפני בעל הבית וגדול עוונו מנשא.

ועיקר עשיית גופו כמקדש הוא על ידי עסק התורה, מלבד קיום כל תרי"ג המצוות כהלכתן והזהירות וההרחקה מן החטא, חובת האדם לקדש את גופו גם על ידי לימוד התורה ולא סתם לימוד בעצלתיים ומן השפה ולחוץ אלא לימוד תורה בעמל ובטורח גדול ובשפתיים דולקות.

ועל האדם לדעת כי סטיה קלה מדרך הישר או מחשבה זרה כל שהיא, ואפילו הקטנה ביותר, וכבר הקב"ה מסלק שכינתו ואינו מתרצה לשכון בתוכו. הנה כשהגעתי לשדה התעופה הוצרתי לעבור במחסום לביקורת, לפתע החל המכשיר לצפצף, התברר שבסולית הנעל היה לי מסמר קטן חלצתי את הנעל ואז עברתי את המחסום, כשהרמתי את הנעל והתבוננתי במסמר הקטן והזעיר החיליתי לרעד ולפחד, כי מוסר השכל גדול למדתי ואמרתי לעצמי אם המכשיר הזה רגיש כל כך למסמר כה קטן וזעיר ויש בכוחו לזהות אותו, ק"ו שהתורה הקדושה ושכינת ה' אינה נתפסת ולא תעבור באדם שיש בראשו כל מיני מסמרים של תאוות או מחשבות זרות וטומאות למיניהם, ואפילו מסמר קטן וזעיר של טומאה קלה שיש בו כבר הפסיד הכל כי סגר הדלת בעדו ושכינת ה' לא תעבור בו, כי היאך ישכון ה' במקום מטונף.

לכן צריך האדם להשתדל שבכל עת יהיו בגדיו הרוחניים לבנים ונשמתו תהיה נקיה מכל חלאה וזוהמא, וזה וברה מכל חטא ועוון ויצתצח את מקדשו הפנימי ויטהר את רעיוניו כדי שהקב"ה יתרצה ויחפוץ לשכון כבוד בתוכו.

ועוד תנאי חשוב צריך האדם למען הצלחת עלייתו הרוחנית, והוא שתמיד יחוש וירגיש שעדין לא הגיע לשלמות הרצויה. ועוד ארוכה לו הדרך והרבה עבודה ועמל עוד לפניו, כמו שנאמר בפרשה (שמות כה, י) "ועשו ארון עצי שיטים", כי כידוע שהארון מרמז לתלמיד חכם שבו מונחת התורה הקדושה, נתבונן ונראה שכל מידותיו של הארון במשכן ישראל נצטוו לעשות יש בו חצאים "אמתיים וחצי אורכו ואמה וחצי רוחבו" וכו', ללמדך שלעולם תהא הכרת האדם שעודנו מצוי במחצית הדרך ועליו לחתור ולהתאמץ בלא הפסק כדי להגיע לשלמות בידיעה בתורה ובעבודת ה'.

ויהי רצון שיזכנו הקב"ה לעסוק בתורתו יומם ולילה ולהכשיר גופנו ולקדש אותו על ידי התורה והמצוות, ואז הקב"ה יחפוץ בנו וישרה שכינתו בתוכנו אמן ואמן.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח)

אמרו חכמינו ז"ל (ילקוט שמעוני ש"ה) בשעה שאמר לו הקב"ה למשה "ועשו לי מקדש", נבהל משה ונתרע לאחריו ואמר לפני הקב"ה רבש"ע כתיב (מלכים א; ח, כז) "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך" ואתה אומר - ועשו לי מקדש. אמר ליה הקב"ה למשה לא כשם שאתה סבור, אלא עשרים קרש בצפון ועשרים קרש בדרום ושמונה במערב ואני יורד ומצמצם שכינתי למטה, ע"כ.

כבוד גדול נתכבדו ישראל בשעה שביקש הקב"ה לשכון בתוכם, ואף מלאכי השרת נתקנאו בהם וכך אומר המדרש (תנחומא) אמר הקב"ה למשה עשה לי מקדש שאני מתאוה לשכון אצל בני, כששמעו מלאכי השרת כן התחילו אומרים, רבש"ע למה אתה יורד לתחתונים שבחך הוא שתהא בשמים. אמר להם הקב"ה, ומה אתם תמהים על זאת, ראו עד כמה אני מחבב את התחתונים ויורד תחת יריעות עיזים שנאמר (שמות כו, ז) ועשית יריעות עזים, ע"כ. נתאר לעצמינו שמלך מרוקו יאמר אני מעדיף להעתיק דירתי מהארמון המפואר שבו אני דר אל תוך הגיטו של היהודים, בוודאי שרגשי כבוד וגדולה יציפו את ליבם. ואם במלך בשר ודם כך, על אחת כמה וכמה כשמלך מלכי המלכים הקב"ה מבקש ומתאוה לשכון בתוכנו, בוודאי לכבוד גדול יחשב לנו ושמחה עצומה יש בליבנו על הזכות העצומה שנפלה בחלקנו.

וכתב האלשיך הקדוש זיע"א, נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא "בתוכם" הקב"ה מבקש לשכון בתוך כל אחד ואחד מבני ישראל. וחובת האדם להכין לבבו ולטהר גופו מכל חטא ועוון ולעשותו כמקדש כדי שהקב"ה ישכון בתוכו ואשרי ילוד אישה הזוכה לזה, כי בכך ששכינת ה' בתוכו הרי הוא שמור ובטוח מכל נזק רוחני מפני שהוא נמצא בקרבת ה' יתברך, וקדושה אופפת אותו וחופפת עליו ורישומה וחותרמה עליו להצילו מפשעים וחטאים.

הנה הסבא קדישא רבינו חיים פינטו זיע"א, בשנותיו האחרונות העתיק את דירתו לעיר קזבלנקה, וכלם העידו שמאז שבא לשכון כבוד בעיר זו המקום נהפך למקום רוחני שיש בו תורה וקדושה, כי רושם קדושתו הקרינה על כל הסובבים אותו וחיזקה אותם ברוחניות, גדול היה כוחו באמונה תמימה ופשוטה בבורא עולם. די היה לחזות בזיו פניו כדי ללמוד ממנו פרק באמונת ה' יתברך, הוא קיים את הפסוק (דברים יח, ג) "תמים תהיה עם ה' א-להיך" פשוטו כמשמעו, וכשמעמדו בקרבתו וראו את הנהגותיו הקדושות, הבינו כולם כיצד צריך להיראות עבד נאמן לבוראו. ואם צדיק שבא לשכון בעיר כך מקרין ומשפיע לטובה על סביבתו, על אחת כמה וכמה שאם זכה האדם והקב"ה שוכן בתוכו שבוודאי שיהיה מושפע לטובה מכח הקדושה הא-להית ושכינת עוזו השוכנת בתוכו.

אולם צריך לדעת נכון הוא הדבר שזכות גדולה נפלה בחלקנו שהקב"ה מתאוה לשכון בתוכנו, אבל מאידך זו אחריות כבדה מאוד כי צריך האדם להכשיר את גופו לנקות ולצחצחו ורק אז יזכה שהקב"ה ישכון בתוכו. הפסוק אומר "ועשו לי מקדש" קודם כל תעשו את גופכם כמקדש, וצריך לזה עשייה מרובה ומאמץ וטורח לשמור עצמו מכל משמר לבל יטנף את

הילולא דצדיקא

ד - רבי אליעזר גורדון

ה - רבי אברהם לנדא האדמו"ר מטשכנוב

ו - רבי חנוך צבי לויין

ז - רבי יעקב טולידנו ראש ישיבת חזון ברוך

ח - רבי זכריה בראשי

ט - רבי מאיר פינטו זיע"א

י - רבי דוד צבי הורונוציק האדמו"ר מראדושיץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ומה עושים עם הכסף שלך?

"מאת כל איש אשר ידבנו לבו" (שמות כה, ב)

רבי שמואל גריינמן זצ"ל היה יד ימינו של ה'חפץ חיים', ויד ימינו של ה'חזון איש'. לפני כשבעים שנה הוא נסע בשליחות לאמריקה, לאסוף כסף עבור לומדי תורה, שהיו מצויים במצב דחוק ביותר עד כדי חסרון פת לחם. בעת שתיאר בפני העשירים האמריקאים עד היכן מגעת ההסתפקות במועט של אותם אברכים, קם אחד הנאספים ואמר בהתרגשות: 'רבי, למה אלינו באים רק השקרנים? למה לא באים אלינו העניים האמיתיים שאתה מספר עליהם?!'.

רבי שמואל, אשר היה חריף מאד, ענה מיד: 'עד כמה שהדולר שלכם הוא אמת, מגיעים האמיתיים, עד כמה שהוא שקר, מגיעים השקרנים'...

כשאנשים גונבים ומרמים זה את זה, הכסף שבידיהם הוא לא הכסף שלהם, והם נותנים כסף של אחרים. לכן הוא אמר להם, שאם הכסף של האדם הוא אמת, באים אליו העניים האמיתיים. אך אם הכסף שבידו הוא שקר, באים אליו השקרנים...

בענין זה סיפר הגה"צ רבי אריה שכטר זצ"ל:

אבי זצ"ל קיבל ברכה מאדמו"ר גדול, שכספו ילך אך ורק למקומות טובים וראויים. באותם ימים, כאשר אדם רכש בית ורצה לרשום אותו בטאבו, היו מחייבים אותו להפריש מהכסף אחוזים ל'קרן הקיימת לישראל'. אבא שלי הלך למשרדי הטאבו, שם ישב פקיד בעל סמכויות קרובות לסמכויות של שופט. אבא שלי ראה אותו צועק על האדם שהיה לפניו בתור, משום שלא רצה לתת את הכסף לקק"ל. כשהגיע התור של אבי, הוא אמר לפקיד: 'הבית הזה שאני הולך לקנות, הוא מציאה גדולה, ואף על פי כן, אם אני חייב לתת ל'קרן הקיימת', אני מעדיף לא לקנות אותו, משום שהם נוטעים עצים בשבת. אני לא יכול להסכים שהממון שלי יסייע לחילול שבת. אם אתה רוצה להעביר לי בלי לתת כסף לקק"ל, בבקשה, ואם לאו לא אקנה את הבית'.

למרבה הפליאה, הפקיד באמת ויתר, ורשם את הנכס בטאבו בלי שאבי הוצרך לתת כסף לקק"ל.

עוד דבר פלא ארע לאביו בענין זה:

אנשי ארגון הלח"י, שפעלו במחתרת לשחרור ארץ ישראל מידי הבריטים, פנו אליו, ודרשו ממנו להעניק להם כסף למימון פעולותיהם הלוחמניות. אבא אמר להם: 'לא בא בחשבון, משום שלדעתי התנהגותכם היא לא לפי רצון ה'. אני לא מוכן לתת את ידי לאנשים שהקב"ה לא מסכים עם מעשיהם!'.

הם איימו עליו: 'אם אתה לא תתן, ניקח בכח!'.

אבל אבא אמר להם: 'אני לא מפחד מכם, משום שיש לי ברכה מאדם גדול, שהכסף שלי ילך רק למקומות טובים, לכן אני בטוח שלא תצליחו בכך'...

הם הגיעו לחנות בלילה, שברו את המנעולים וניסו לפרוץ פנימה. פתאום עבר במקום רכב של הצבא האנגלי. כאשר הם שמעו אותו, הם הרימו רגלים וברחו. למחרת בבוקר מצא אבא את החנות פרוצה מבלי שנלקח ממנה מחוט ועד שרוך נעל.

הכסף שלו באמת הלך רק לדברים טובים, משום שהיתה לו כזו אמונה חזקה.

מתנות שמים

יהודי עשיר גדול בניו יורק המיוודד עימי במשך שנים רבות, בא לפניי בצער רב וסיפר לי על בנו החולה במחלה קשה שמתייסר רבות במחלתו אשר טרם נמצא לה מרפא, וכך אמר לי האב הכואב:

"הרב, אני אתן לך כמה כסף שתבקש ממני, מאה מיליון דולר, מאתיים מיליון דולר ואף שלוש מאות, ובלבד שתגרום לבני להבריא".

ברכתי את בנו ברפואה שלמה והחלמה מהירה, ולאחר שיצא מחדרי הבטתי בו בחמלה, וחשבתי לעצמי שישנם דברים שלא ניתן לרכוש בכסף, ואפילו בסכומי עתק כפי שהציע לי היהודי העשיר. בריאותו וחייו של האדם נתונים בידי הבורא יתברך בלבד, ולא ניתן להשיגם על ידי ממון כלל.

גם חופש האדם וחירותו לא ניתנים לרכישה בכסף.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זהו נתן חכמה לשלמה" (מלכים א; ה-ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על בנין בית

המקדש הראשון שנבנה על ידי שלמה המלך, שהוא מענין הפרשה שבה מסופר על ענין בניית המשכן על ידי משה רבינו ע"ה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

צריך לראות את הנולד

לפעמים שייך איסור לשון הרע, אפילו על ילד קטן. ואם כוונתו לסלק את הנזקים שבאין על ידי הקטן, ולהדריך אותו בדרך ישרה - מותר. אך צריך, שידע מתחלה בבירור שהסיפור הוא אמת, ולא ימהר לסמוך על זה ששמע מאחרים.

כמו כן צריך לראות את הנולד על ידי סיפורו, כי פעמים הרבה יוצא משפט מעוקל מעניינים כאלו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

איש ואשה - זכו שכינה ביניהם

נוהגים אנו לומר מידי שבת בחזרת הש"ץ של תפילת מוסף "כתר יתנו לך ה' א-להינו מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל קבוצי מטה יחד כולם קדושה לך ישלשו". וביאור תפילה זו, שבשבת המלאכים נותנים כתר לה'.

ומדוע דווקא בשבת? כיון שעל השבת נאמר 'שבת שלום' משום האחוה והשלום השוררים בה. ומציאות זו של שלום ואחדות בשבת נובעים מכך שהכל מצויים במנוחה ובשלווה ועל כן ליבם לא נתון לריב ולמחלוקת, ובהיות שהמלאכים מבחינים שעם ישראל מצויים באחדות בשבת, על כן הם מעניקים כתר לה' כאות כבוד על כך שבניו מאוחדים ביניהם ביום השבת.

נאמר (תהלים כט, יא) "ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", התורה מכונה עוז (ויק"ר לא, ה) ועל פי האמור בפסוק נראה לומר שבכוח התורה להביא שלום וברכה על עם ישראל, שמתוך שעם ישראל עמלים בתורה המכונה עוז, זוכים הם שהקב"ה יברכם ויביא שלום ואחדות עליהם.

ונראה שפשוט הוא מדוע התורה מביאה שלום על העולם, היות והתורה ומצוותיה מחנכות ומרגילות את האדם, לא לחשוב רק על עצמו אלא גם על כל הסובבים אותו. ומתוך כך שהאדם עוסק בתורה, עמל בה ומתייגע בקיום מצוותיה, זוכה הוא לשפר ולתקן את מידותיו הרעות ועם זאת לרכוש לעצמו מידות טובות, עד אשר אישיותו מזדככת ומתעלה במידת האחדות.

ובימינו אנו שאין לנו בית מקדש ואף לא משכן, הבית הפרטי בו חיים בני הזוג הינו בבחינת מקדש מעט. ועל מנת שנוכל לזכות להשראת שכינתו של הקב"ה בקרבנו, עלינו לתת דעתנו כיצד להרבות את האהבה והשלום בבית. כאשר הקב"ה נוכח לראות שבני הזוג אוהבים ומכבדים זה את זה - אזי הוא ממחר להשרות שכינתו ביניהם וכך האהבה והשלום מתרבים. לא כן כאשר בני הזוג אינם מקפידים אחד בכבוד השני והמחלוקת שוררת ביניהם, כאשר הקב"ה נוכח לראות שכך הם פני הדברים, מיד ממחר הוא להסיר שכינתו מבית זה ובאין שכינה וסיעתא דשמיא בבית הדרך אל הפירוד והגירושין קצרה. והוא שאמרו חז"ל (סוטה יז, א) "איש ואשה - זכו שכינה ביניהם, לא זכו - אש אוכלתם".

פניני הפרשה

אנחנו רק מובילים

"דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה" (שמות כה, ב)

בדרך משל נאה, מבאר בעל ה'צינוני תורה' את השאלה מדוע כתב "ויקחו" ולא כתב "ויתנו":

משל לראובן ושמעון שנסעו בדרך ליריד. הנסיעה היתה ארוכה, ולראובן אזל האוכל שהיה עמו, וביקש ראובן לשמעון שייתן לו משלו וכשיגיעו למחוז חפצם, יחזיר לו.

אחר ששהו ביריד, פנה שמעון לחזור לביתו, אבל ראובן עדיין רצה להתעכב בדרך, ביקש ראובן לשמעון שייקח לו חלק מחבילותיו בעגלתו, ויתנם לו כשיגיע אל ביתו.

והנה, כשביקש ראובן לשמעון מהאוכל אמר לו: "תן לי מהאוכל שלך", אבל כשביקשו שיוביל את חבילותיו לביתו אמר לו "קח לי את החבילות הללו", כיוון שהחבילות הם הרי של ראובן וכל הבקשה משמעון היא רק להעביר אותם ממקום זה אל מקום זה, ורק כשמעון היה צריך להוציא מהאוכל שלו ולתת לראובן אז שייך לשון של נתינה. ופשוט.

ובזה מבואר היטיב, כי כשצריך לתרום למלאכת המשכן שהיא דירה לשכינה כביכול, לא שייך לומר "תתנו" תרומה להקב"ה, כיוון ש"לי הכסף ולי הזהב נאם ה'", רק שייך שנוביל את הכסף מהבית הפרטי שלנו אל המשכן לכן אמר "ויקחו" לי תרומה".

לתרומת המשכן אין גבול

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב)

מאחר ואמר "ויקחו לי תרומה" מדוע חזר לומר "תקחו את תרומתי"?

ועוד: מדוע בתחילה אמר "תרומה" בסתם ולבסוף אמר "את תרומתי"?

ביאר רבי יהודה קצין זצ"ל בספרו 'זאת ליהודה', בהקדים את דברי הרמב"ם בהלכות מתנות שאדם שהוא שו"ע (נדיב לב) שהוא נותן צדקה יותר מן הראוי לו, אסור לתובעו ולגבות ממנו צדקה.

ואפשר שבמצווה חשובה כזו, כהקמת המשכן, בא הכתוב לומר שאף מאדם שהוא שו"ע מותר לגבות ממנו, וזהו שאמר "ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו", כלומר מכל סוגי הנדיבים מותר לגבות לצורך בניית המשכן אף אם נותן צדקה יותר מן הראוי לו.

ומה שסיים "תקחו את תרומתי" היינו בשאר אנשים שאינם נותנים אלא מה שחייבים לתת כפי יכולתם בלבד, וקרא תרומה זו "תרומתי" - זאת מאחר וחייבים הם ליתן כחפץ השי"ת.

עצה טובה לבעלי קשיים

"ועשית מנרת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה" (שמות כה, לא)

על יסוד דבריו של רש"י הקדוש "לפי שהיה משה מתקשה בה, אמר לו הקב"ה: 'השלך את הכיכר לאור והיא נעשית מאליה'. לכן לא נכתבה 'תעשה'". היה דורש רבי ישראל ממודו"ץ ש"אפשר ללמוד מזה עצה תמידית לכל אדם מישראל - שכל דבר שאתה מתקשה בו אין לך אלא להשליך ידך על הקב"ה - 'והוא יכלכלך' - הדבר כבר ייעשה מאליו.

השיבו הרב זיכרמן כי הנה המרא דאתרא, מרן בעל 'שבט הלוי', אמור לבקר כאן היום בבית החולים ונציג לפניו את השאלה. ואכן מאוחר יותר, כשהגיע הרב וואזנר לבית החולים והציעו בפניו את השאלה, התרגש עד מאד וביקש להיפגש עם החולה, לשוחח עמו פנים אל פנים.

כשנכנס לחדר, ליטף הרב וואזנר את ידי החולה באהבה רחמימית, וביקש את רשותו לספר לו את הספור המדהים הבא:

"בבחרותי זכיתי להתלוות למורי ורבי, מרן הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל, בעת שהלך לבקר את אחד מטובי בני הישיבה שחלה. הבחור שכב חסר אונים, מיוסר וכאוב בגופו, אולם מרומם בנפשו, שרוי בשמחה ובמצב רוח טוב.

רבי מאיר, שהתפעל מאד מכוחות הנפש הכבירים של תלמידו החולה, שאלו: "שמחה זו - מה עושה?"

השיב הבחור תשובה מפעימה: "הנה בנוגע למצבי הקשה שאני שרוי בו כעת, שכמעט ואינני מסוגל לעשות דבר, התבוננתי רבות מה התפקיד שלי כאן בעולם? בשביל איזו מטרה השאיר אותי הקדוש ברוך הוא כאן לחיות? עלו בדעתי דברי חז"ל (שבת יב, ב) האומרים: 'שכינה מראשותיו של חולה'. נמצא אם כן, שהתפקיד של החולה הוא להוריד את השכינה לעולם, שעל ידי חוליו ה' יתברך משרה את שכינתו עליו, וזהו תפקיד נעלה וחשוב מאוד!"

"אולם במקום אחר אומרים חז"ל (שם, ל, ב) ש'אין השכינה שורה מתוך עצבות', לכן אני משתדל ככל יכולתי וכוחותי לא להיות עצוב, כי על ידי העצבות מסתלקת השכינה, ואני מועל בתפקידי לגרום שתשרה עלי השכינה. לכן אתם רואים על פני שמחה גדולה כל כך. אני שואב עידוד רב בכך שאני גורם להשראת השכינה בעולם."

רבי מאיר הביע קורת רוח והנאה מרובה מהאמירה הטהורה והמחוכמת שנשמעה מבחור מיוסר כמותו, והתבטא בהתפעלות: "אמרה כזאת צריכה להשתמר לדורות!".

בשלב זה אמר הרב וואזנר לחולה בנימה אישית: "**כיצד יכול אתה לומר שאין לך תפקיד בעולם? הלא על כתפיו מוטל אחד התפקידים הכי נעלים ומרוממים בבריאה, להשרות בה את השכינה!**"

והוסיף הרב זיכרמן לספר, כי לאחר הדברים הנפלאים הללו ששמע החולה מפי הרב וואזנר, השתנה כל מצב רוחו לטובה, והרופאים העידו כי לאחר תקופה גם מצבו הבריאותי השתפר פלאים, מעל דרך הטבע.

רמת השרון, בהספדו על מרן הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל, אמר: "בבית הזה [של רבי מיכל יהודה] גרנו אני ואחי, ראש הישיבה מרן הגאון רבי גרשון שליט"א, בשנים הראשונות שנפתחה ישיבת פוניבז'. כאשר מרן הרב מפוניבז', הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, שכר ממנו מקום להכניס שתי מסות עבורנו. ראינו בעינינו את קורות ביתו הקדושות. אז היו הצריפים בנויים מקרשי עץ, וכשהוצרכו להרחיב את הבית ולשנות אותו לבית רגיל, התקשה רבי מיכל יהודה להסכים לפרק את צריפי העצים הללו, וזאת משום התורה, התפילה והקדושה שספגו אותן קורות. השכינה שרויה בבית הזה, לא בנקל נתן לפרקו!" - הסביר רבי מיכל יהודה.

בכדי לזכות להשראת השכינה בבית, יש לדאוג שהבית יתנהל וישתמר בתכלית הקדושה והטהרה, בשמירת ההלכה וההנהגה; בדבור, במעשה, בנועם הליכות ובמידות טובות, וכך יזכו להתגשמות השאיפה 'זכו שכינה ביניהם'.

בחור יתום ניגש אל מרן ראש הישיבה הגרא"מ שך זצ"ל, ובקש ממנו עצה וברכה לרגל הקמת ביתו. השיב לו הרב שך בחביבות: "את איעצך בני, תצא ותבוא כל הימים לביתך בשמחה, זהו יסוד שהכל תלוי בו".

לא לחינם חז"ל אומרים (שבת ל, ב) כי אין השכינה שורה על האדם מתוך עצבות. כשיש שמחה בבית יש שכינה, וכשיש שכינה יש ברכה בבית, זהו מתכון ברור ובטוח להצליח בהקמת בית בישראל, ולהצלחת האדם בכל אשר יפנה.

בסגנון דומה השיב האדמו"ר בעל ה'ישועות משה' מוויז'ניץ זצ"ל: "תהא כל ימיך בשמחה, ותדאג שגם בני הבית יהיו בשמחה וכך תצליח".

התפקיד של כל יהודי

רבי ישראל זיכרמן שליט"א, רבה של אחוזת ברכפלד, סיפר בהספדו של הגאון רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל, בעל 'שבט הלוי': היה זה כאשר שימש הרב זיכרמן כחבר וועדת הרבנים של בית החולים 'מעייני הישועה' בבני ברק. באחד הימים הוא נקרא למיטתו של חולה במצב קשה, שלא עלינו היה משותק ברוב חלקי גופו, בקושי רב יכול היה להניע את גופו או להזיז אבר מאבריו. הוא שאל את הרב זיכרמן בתום לב, האם עדין יכול הוא לברך בברכות השחר את ברכת 'שעשה לי כל צרכי', הרי כעת אין לו יותר שום תפקיד בעולם?

הגאון רבי ישראל גנס שליט"א, סיפר בנועם שיחו כי פעם הזדמן לו לשוחח עם עמוד ההוראה, הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. קודם שנכנס אל ביתו ובמהלך השיחה, שם לב כי רבי שלמה זלמן נייער את דש חליפתו, והסיר את האבק ממנה מספר פעמים במשך השיחה.

הרב גנס היה בטוח שרבי שלמה זלמן ממחר לביתו, ובכך הוא מאותת לו ברמז קל שעליו לסיים את השיחה. אך כשביקש לסיים, סימן לו רבי שלמה זלמן כי אינו ממחר ויכול להמשיך בדבריו הלאה. כך חזר רבי שלמה זלמן לעשות תנועה זו כמה וכמה פעמים במשך השיחה.

רבי שלמה זלמן שהרגיש בפליאתו של הרב גנס, לפשרן של התנועות הללו החוזרות ונשנות, הסביר: "**הרי יש לי כעת פגישה עם השכינה! ונימק את דבריו: 'הן חז"ל אומרים 'איש ואשה זכו שכינה ביניהם', אין ראוי לקבל את פני השכינה עם חליפה מאובקת!**"

כשהתורה, מורה לנו 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' (שמות כה, ח) - לבנות משכן לה' כדי שהשכינה תדור במעוננו, הרי דברים הם כפשוטן שמשכנו של אדם משמש מעון לשכינה הקדושה. וישנו אופן מעשי, כיצד ניתן להשרות את השכינה בעם ישראל גם כיום, לאחר שהסתלקה השכינה בחרבן בית המקדש: הנה כשבני זוג בונים את ביתם, עליהם לדעת שזהו הרחבת גבולות הקדושה של כלל ישראל בבריאה, ומשמש לאותה מטרה שפעל בית המקדש כשעמד על מכונו. לחבר בין שמים וארץ, ולהשכיך את שכינתו יתברך בתחתונים. לכן דמו חז"ל בכמה מקומות את ביתו של האדם לבית המקדש.

כאשר מנהיגים בבית את מידת החסד, עין טובה וקדושה, ואין שולטת שם מידת הכעס, הקדוש ברוך הוא משכיך את שכינתו בבית, כמו שאמרו חז"ל: "זכו שכינה שורה ביניהם" (סוטה יז, א). בכך נתן לקיים בנקל אף היום, בביתו של כל אחד ואחד מאתנו, את הצווי של 'ועשו לי מקדש', ולזכות אל התכלית של 'ושכנתי בתוכם'.

קירות הבית ספגו קדושה

הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל, רבה של